

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Tdo/21/2021
Identifikačné číslo spisu: 8205010117
Dátum vydania rozhodnutia: 20.04.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Bargel
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:8205010117.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a JUDr. Emila Klemaniča na neverejnom zasadnutí konanom 20. apríla 2022 v Bratislave v trestnej veci obvineného B. W. a spol. pre trestný čin lúpeže formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 k § 234 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 a iné, o dovolaní obvineného W. V. proti rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 6To/43/2017, zo 17. januára 2018 takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného W. V. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Bardejov, sp. zn. 2T/57/05, z 8. júna 2007 bol obvinený W. V. uznaný za vinného v bode 1/ zo spáchania trestného činu lúpeže formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 k § 234 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 a v bode 3/ z trestného činu krivej výpovede a nepravdivého znaleckého posudku podľa § 175 ods. 1 písm. a) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005, ktorých sa dopustili na skutkovom základe, že

1/ dňa 20.1.2005 v čase okolo 18.00 hod. pri vchodových dverách obytného bloku č. X na ul. J. v Z., spoločným konaním prepadli občana čínskej národnosti E. K., nar. XX.X.XXXX, prechodne bytom Z., ul. W. č. XX tak, že keď chcel vojsť cez vchodové dvere do obytného bloku na uvedenej adrese, zozadu k nemu pristúpil obžalovaný B. W., ktorý vytiahol spoza pása pištoľ a priložil ju k bruchu poškodeného E. K., následne privolať obžalovaného V. Q., ktorý mu z ruky vytrhol čiernu plátennú tašku a obidvaja ušli preč do pripraveného osobného motorového vozidla zn. Škoda Felícia, tmavo zelenej farby, v ktorej ich čakal obžalovaný W. V. a týmto autom odišli do obce E., kde obžalovaný V. Q. na poli spálil osobné doklady E. K., a to vodičský preukaz, pas, kartičku poistenca, bankomatovú kartu a malý technický preukaz od vozidla Peugeot Boxer, ktoré boli v čiernej taške, odhodil zbraň a po návrate do mesta Bardejov si obžalovaný B. W. a obžalovaný W. V. rozdelili peniaze, čím poškodenému svojim konaním spôsobili škodu vo výške 300.000,- Sk a na zničených a odcudzených veciach škodu vo výške 4.000,- Sk,

3/ obžalovaný W. V. dňa 1.10.2004 a obžalovaný V. M. dňa 23.11.2004 ako svedkovia uviedli do zápisníc o výsluchu svedka - poškodeného pred policajným orgánom Úradu inšpekčnej služby PZ Košice po zákonom poučení nepravdu v tom, že dňa 29.5.2004 v skorých ranných hodinách boli fyzicky napadnutí príslušníkmi Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bardejov, ktorí im mali spôsobiť fyzické násilie a morálnu ujmu, čo nebolo pravdou.

Za to bol W. V. uložený podľa § 234 ods. 2, § 35 ods. 2 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 13 (trinásť) rokov; pričom na výkon trestu odňatia slobody bol podľa § 39a ods. 3 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 zaradený do II. (druhej) nápravno-výchovnej skupiny. Podľa § 229 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 poškodeného E. K. s nárokom na náhradu škody odkázal na konanie vo veciach občianskoprávných.

Súčasne bol obvinený W. V. oslobodený spod obžaloby okresného prokurátora pre trestný čin poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005, ktorého sa mal dopustiť tak, že 29. mája 2004 na parkovisku pri lekární F. na ul. N. v Z. prišiel k tam zaparkovanému terénnemu motorovému vozidlu zn. MITSUBISHI L 200 ev. č. Z.-XXX F., ktorého majiteľkou je W. W., ktoré poškodil tak, že na ňom odlomil dve spätné zrkadlá, dva stierače, poškríbal lak na vozidle a rozbil predné čelné sklo, čím takto poškodenej W. W. spôsobil škodu vo výške 47.487,30 Sk, pretože nebolo dokázané, že tento skutok spáchal obžalovaný.

Krajský súd v Prešove ako odvolací súd, na podklade odvolania obvineného W. V., rozhodol rozsudkom, sp. zn. 6To/43/2017, zo 17. januára 2018 tak, že podľa § 258 ods. 1 písm. d), písm. e) Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 zrušil napadnutý rozsudok vo vzťahu k obvinenému W. V. vo výroku o vine týkajúci sa skutkov uvedených pod bodmi 1/ a 3/ a vo výroku o treste. Na základe § 259 ods. 3 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 uznal obvineného W. V. za vinného zo spáchania trestného činu lúpeže formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 k § 234 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005, za skutkového stavu, že

1/ dňa 20.1.2005 v čase okolo 18.00 hod. pri vchodových dverách obytného bloku č. 9 na ul. J. v Z., spoločným konaním prepadli občana čínskej národnosti E. K., nar. XX.X.XXXX, prechodne bytom Z., ul. W. č. XX tak, že keď chcel vojsť cez vchodové dvere do obytného bloku na uvedenej adrese, zozadu k nemu pristúpil ods. B. W., ktorý vytiahol spoza pásu pištoľ a priložil ju k bruchu poškodeného E. K., následne privolať ods. V. Q., ktorý mu z ruky vytrhol čiernu plátennú tašku a obidvaja ušli preč do pripraveného osobného motorového vozidla zn. Škoda Felícia, tmavo zelenej farby, v ktorej ich čakal obžalovaný W. V. a týmto autom odišli do obce E., kde ods. V. Q. na poli spálil osobné doklady E. K., a to vodičský preukaz, pas, kartičku poisťovne, bankomatovú kartu a malý technický preukaz od vozidla Peugeot Boxer, ktoré boli v čiernej taške, odhodil zbraň a po návrate do mesta Z. si ods. B. W. a obžalovaný W. V. rozdelili peniaze, čím poškodenému svojím konaním spôsobili škodu vo výške 300.000,- Sk a na zničených a odcudzených veciach škodu vo výške 4.000,- Sk.

Krajský súd v Prešove obvinenému W. V. uložil podľa § 234 ods. 2 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005, trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov a na výkon trestu menovaného zaradil podľa § 39a ods. 3 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 do I. (prvej) nápravno-výchovnej skupiny.

Podľa § 226 písm. b) Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 oslobodil obvineného W. V. spod obžaloby Okresnej prokuratúry Bardejov, sp. zn. Pv 539/05, pre skutok právne kvalifikovaný ako trestný čin krivej výpovede a nepravdivého znaleckého posudku podľa § 175 ods. 1 písm. a) Trestného zákona v znení účinnom do 31. decembra 2005, ktorý mal spáchať tak, že

obžalovaný W. V. dňa 1.10.2004 a ods. V. M. dňa 23.11.2004 ako svedkovia uviedli do zápisníc o výsluchu svedka - poškodeného pred policajným orgánom Úradu inšpekčnej služby PZ Košice po zákonom poučení nepravdu v tom, že dňa 29.5.2004 v skorých ranných hodinách boli fyzicky

napadnutí príslušníkmi Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bardejov, ktorí im mali spôsobiť fyzické násilie a morálnu ujmu, čo nebolo pravdou, pretože nie je tento skutok trestným činom.

Obvinený W. V. podal prostredníctvom obhajcu proti rozsudku odvolacieho súdu dovolanie s poukazom na údajné naplnenie dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku [zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu] a podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku [rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom].

Obvinený v dovolaní uviedol:

„Napádam rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 6To/43/2017, zo 17.1.2018 pre nezákonné dôkazy, ktoré boli voči mne použité, a to výpovede obžalovaných Q. a W., ktorí v konaní nikdy nevyppedali ako svedkovia, a to v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku ako aj z dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku tým, že napádaný rozsudok Krajského súdu v Prešove postráda odôvodnenie mojej obhajoby voči rozhodnutiu, ktoré nasledovalo po zrušujúcom rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 3To/95/2007, z 8.9.2010". „Krajský súd v Prešove sa vysporiadal procesne nesprávne s vyhodnotením dôkazov svedkov B. W. a V. Q.. Tak ako Okresný súd Bardejov, tak aj Krajský súd v Prešove použil ako dôkaz voči mne výpovede obžalovaných B. W. a V. Q., ktoré však neboli vykonané ako výpovede svedkov, ale ako výpovede obžalovaných. Podľa ustanovení Trestného poriadku môže obžalovaný na svoju obranu uvádzať akékoľvek skutočnosti, pričom vo svojich výpovediach nie je ako obžalovaný viazaný svedeckou prisahou a jeho výpoveď nepodlieha povinnosti uvádzania pravdivých okolností, ktoré sú mu známe a ktoré sú rozhodné pre trestné konanie. Pokiaľ obžalovaní B. W. a V. Q. vypovedali v pozícii obžalovaných a nie svedkov, nemôže byť takýto dôkaz použitý voči mojej osobe ako zákonný dôkaz, o ktorý môže v rámci vyhodnotenia zákonných dôkazov oprieť svoje rozhodnutie súd. Uvedená okolnosť zakladá takú významnú vadu trestného procesu, ktorá sa môže zhojiť len tým, že výpovede obžalovaných sa musia zopakovať, kde takíto obžalovaní musia pod hrozbou sankcie vypovedať v pozícii svedkov. Podľa môjho názoru bolo celé konanie vedené proti mne ako ušlému konaním protizákonným, nakoľko ja som sa trestnému konaniu nevyhýbal, riadne som oznámil v roku 2010 svoju kontaktnú adresu na doručovanie v Českej republike. K tejto okolnosti zdôrazňujem odôvodnenie uznesenia Vrchného súdu v Prahe, sp. zn. 14To/16/2017, z 23. februára 2017, kde Vrchný súd v Prahe po preskúmaní veci doplnil výrok Mestského súdu v Prahe, sp. zn. Nt20/25/2016, z 26. januára 2017 o výrok, podľa ktorého moje predanie do Slovenskej republiky na základe európskeho zatýkacieho rozkazu vydaného Okresným súdom Bardejov, sp. zn. 2T/57/2005, z 19. septembra 2016 podmienil tým, že v Slovenskej republike budem mať možnosť v súlade s právnym poriadkom prehlásiť, že s výkonom uloženého trestu nesúhlasím a dosiahnuť toho, aby sa v potrebnom rozsahu znovu konalo trestné konanie v mojej prítomnosti. V odôvodnení tohto uznesenia Vrchný súd v Prahe, ktorý v časti vyhovel mojej sťažnosti, práve konštatuje, že nemôže dôjsť na základe zákona o medzinárodnej justičnej spolupráci vo veciach trestných k predaniu do iného štátu, pokiaľ európsky zatýkací rozkaz bol vydaný za účelom predania k výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného so zbavením osobnej slobody, ktoré boli uložené rozhodnutím vyneseným v neprítomnosti tejto osoby, ak nie je ustanovené inak. Vrchný súd požiadal aj o informácie Okresný súd Bardejov. Podstatnú okolnosť vzhľadom Vrchný súd v tom, že som nebol poučený o práve na nové prejednanie veci a tohto práva som sa nevzdal. Vrchný súd konštatuje, že napriek požiadavke Okresného súdu Bardejov, ktorá smerovala na Vrchný súd v Prahe, sp. zn. 3To/45/2010, z 27. novembra 2014, tak takýto opis rozsudku nebol doručený Vrchnému súdu v Prahe ani v papierovej ani v elektronickej podobe. Za podstatnú skutočnosť považujem tú, že Slovenská republika nedodrжала toto uznesenie Vrchného súdu v Prahe, pretože na Slovensko som bol dodaný okamžite do výkonu trestu bez toho, aby bola splnená podmienka o mojom prehlásení, že s výkonom uloženého trestu nesúhlasím a aby som mohol dosiahnuť toho, aby sa v predmetnom rozsahu znovu konalo v mojej neprítomnosti. Mne uvedené uznesenie Vrchného súdu v Prahe bolo doručené, až keď som bol vo výkone trestu a až tam som sa dozvedel o doplnujúcom výroku uznesenia Vrchného súdu v Prahe, kde bola stanovená podmienka predania mojej osoby do Slovenskej republiky. Následne na moje písomné urgencie ma po približne troch týždňoch, odkedy som sa začal dožadovať splnenia požiadavky Českej republiky, aby som mohol prehlásiť, že s výkonom uloženého trestu nesúhlasím, som bol už z vykonávaného trestu na základe

rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 3To/45/2010, z 27. novembra 2014 prepustený na slobodu. Podľa môjho názoru preto nemohlo dôjsť ani k mojej účinnej obrane a rozšíreniu, resp. doplneniu môjho odvolania v konaní pred Krajským súdom v Prešove, nakoľko sa malo trestné konanie opakovať od jeho štádia, kedy bolo voči mne začaté konanie voči ušlému. Tu chcem zdôrazniť, že Krajský súd v Prešove v konaniach, sp. zn. 3To/45/2020, ako aj v konaní, sp. zn. 6To/43/2017, nerešpektoval závery rozsudku Krajského súdu v Prešove z 8. septembra 2010, sp. zn. 3To/95/07, kde práve Krajský súd v Prešove v prvom zrušujúcom rozsudku uložil povinnosť Okresnému súdu Bardejov vykonať konfrontáciu medzi mnou a obžalovaným Q. a mnou a W., ako aj medzi obžalovanými a poškodeným. Uvedené konfrontácie boli mimoriadne potrebné k odstráneniu rozporov, ktoré mali ustáliť skutkový dej a preukázať moju pravdivú výpoveď v tom ohľade, že ja som obžalovaných Q. a W. nečakal v žiadnom pripravenom osobnom motorovom vozidle značky Škoda Felicia. Túto skutočnosť potvrdil aj poškodený E. K., že po útoku nikde nevidel, že by Q. s W. ušli do pripraveného motorového vozidla, čo preukazovalo pravdivosť mojich tvrdení. Je preto absolútne nelogické, že okresný ani krajský súd neveril výpovedi poškodeného, ale uveril výpovedi obžalovaných Q. a W., že ich na mieste, ktoré bolo svojou vzdialenosťou jednoznačne viditeľné z pozície poškodeného, čakalo pripravené osobné motorové vozidlo.

Ďalej nelogicky Krajský súd v Prešove konštatuje a zvýrazňuje výpoveď svedka V. B., ktorý má podľa názoru Krajského súdu v Prešove potvrdzovať logickosť záverov o mojej vine tým, že som mal po údajnom skutku V. B. volať s odôvodnením, aby šiel autobusom, že sa spolu máme rozdeliť. Pokiaľ by som predsa bol dohodnutý s obžalovaným W. a Q. na vykonaní lúpeže, na ktorej som sa mal podieľať ako šofér osobného motorového vozidla, tak by som neoznamoval takýto kriminálny čin štvrtej osobe, ktorá sa na čine ani nepodieľala a ešte aj s odôvodnením, že sa s ním rozdelím a kvôli čomu by som ho volal, aby prišiel autobusom, keď som mal podľa súdu k dispozícii osobné motorové vozidlo. Práve túto nelogickosť a zjavné rozpory vo vykonanom dokazovaní zdôrazňoval senát Krajského súdu v Prešove v rozhodnutí, sp. zn. 3To/95/07, z 8. septembra 2010. Následne už senáty Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 3To/45/2010 a 6To/43/2017, ktoré znovu rozhodovali o tom istom odvolaní, túto zrejmu nelogickosť len stroho odôvodnili „určitými rozpormi vo výpovediach“, ale vôbec nerešpektovali prvotné rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 3To/95/07, z 8. septembra 2010, čo podotýkam, nedodržel ani Okresný súd Bardejov.

Ďalšiu chybu konania vzhľadom v tom, že Krajský súd v Prešove sa absolútne nevysporiadal ani v senáte, sp. zn. 3To/45/2010, a najmä v napádanom rozsudku, sp. zn. 6To/43/2017, zo 17. januára 2018 s rozhodnutím Okresného súdu Bardejov, ktoré prebehli po zrušujúcom rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 3To/95/07, z 8. septembra 2010. Ani v jednom z týchto rozsudkov nie je uvedený priebeh konania po zrušujúcom rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 3To/95/07, z 8. septembra 2010. V obidvoch rozsudkoch Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 3To/45/2010, ako aj, sp. zn. 6To/43/2017, sa uvádza vo výrokovej časti, že sa rozhodovalo o odvolaní proti rozsudku Okresného súdu Bardejov zo 6. júna 2007. Obidva rozsudky a rozhodnutia Krajského súdu v Prešove nerozhodovali o odvolaní voči rozhodnutiu z 8. júna 2007, ale voči rozhodnutiu Okresného súdu Bardejov, ktoré logicky muselo mať dátum neskorší, ako bol vydaný zrušujúci rozsudok, sp. zn. 3To/95/07, z 8. septembra 2010, t. j. po 8. septembri 2010. Napádané rozhodnutie Krajského súdu v Prešove úplne absentuje postup Okresného súdu Bardejov, ako aj dátum rozhodnutia a rozhodovania Okresného súdu Bardejov po zrušujúcom rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 3To/95/07, z 8. septembra 2010. Napriek tomu, že existovali závažné rozpory, ktoré preukazujú absolútnu a zrejmu nelogickosť úvahy Krajského súdu v Prešove z dôvodov rozporov vo výpovediach - poškodený, ako aj jeho zamestnankyňa svedkyňa K. nemajú pamäťovú stopu o pristavenom aute, v ktorom som mal sedieť, neustálilo sa, či sa jedná o krádež alebo lúpež, svedok B. je nelogicky len svedkom a nie obžalovaným spolu so svedkyňou. Taktiež nikde nebolo zistené a preukázané, kde mala zostať zvyšná časť peňazí, ktoré mali tvoriť predmet lúpeže, ktoré som si údajne mal ponechať ja.

Z uvedeného je preto zrejmé, že predmetným dovolaním napádam rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 6To/43/2017, zo 17. januára 2018 pre nezákonné dôkazy, ktoré boli voči mne použité, a to výpovede obžalovaných Q. a W., ktorí v konaní nikdy nevypovedali ako svedkovia, a to v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku ako aj z dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku tým, že napádaný rozsudok Krajského súdu v Prešove postráda odôvodnenie mojej obhajoby voči rozhodnutiu, ktoré nasledovalo po zrušujúcom rozsudku

Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 3To/95/07, z 8. septembra 2010.

Tu chcem zdôrazniť, že jedno porušenie práva na obhajobu sa vysvetľuje v širšom a užšom zmysle, mám však za to, že pod pojmom právo na obhajobu je myslené vždy aj dôsledné zodpovedanie na otázku obhajoby voči konkrétnemu rozhodnutiu, na ktoré obhajoba žiada podať vysvetlenie, pričom odvolací orgán má aspoň stručne vysvetliť obhajobe, v čom sa po predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí nové rozhodnutie líši od pôvodného zrušeného rozhodnutia.

Druhé porušenie môjho práva na obhajobu v konaní spočíva aj v tom, že som nikdy nemal možnosť prehlásiť, že s výkonom uloženého trestu nesúhlasím a dosiahnuť toho, aby sa v potrebnom rozsahu znova konalo trestné konanie v mojej prítomnosti tak, ako je to uložené vo výroku uznesenia Vrchného súdu v Prahe, sp. zn. 14To/16/2017, z 23. februára 2017.

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhujem, aby dovolací súd zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 6To/43/2017, zo 17. januára 2018 a vrátil mu vec na nové konanie a rozhodnutie".

K dovolaniu sa vyjadril prokurátor v podstate nasledovne:

„Pokiaľ obvinený W. V. poukazuje na dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, je potrebné uviesť, že pre splnenie tohto dôvodu dovolania je potrebné preukázať, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom. Obvinený však neuviedol v dovolaní, ktoré dôkazy vykonané pred súdom boli vykonané nezákonným spôsobom. Pokiaľ poukazuje na výpovede obžalovaných Q. a W., neuvádza, v čom ich výsluch na súde bol vykonaný nezákonným spôsobom a ktoré konkrétne ustanovenia Trestného poriadku boli pri ich výpovedi porušené takým spôsobom, že by mali byť dôvodom dovolania. Dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku neustanovuje, že by dovolací súd mal posudzovať pravdivosť či nepravdivosť výpovedí spoluobžalovaných. Obv. W. V. v podanom dovolaní neuvádza žiadne nové skutočnosti, len tie, ktoré uviedol v podanom odvolaní proti rozsudku okresného súdu, ktoré preskúmal v odvolacom konaní Krajský súd v Prešove. Krajský súd v Prešove vo svojom rozsudku, sp. zn. 6To/43/2018, zo 17. januára 2018 podrobne rozviedol dôvody, ktoré ho viedli k uznaniu viny W. V.. S dôvodmi, ktoré sú uvedené v uvedenom odôvodnení rozsudku Krajského súdu v Prešove, ktorý reagoval aj na námietky uvedené v dovolaní, týkajúce sa konania na Okresnom súde Bardejov, sa plne stotožňujem.

Rovnako nepovažujem za dôvodný ani dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Z dovolania som nezistil, kedy a ako súdy porušili zásadným spôsobom práva obv. W. V. na obhajobu. V dovolaní nie je uvedené ani jedno ustanovenie Trestného poriadku, ktoré viedlo k zásadnému porušeniu práva obv. W. V. na obhajobu. Napadnutý rozsudok krajského súdu považujem za logicky, správny a zákonný. Z celého vykonaného dokazovania bolo zrejmé, že bol to práve W. V., ktorý bol organizátorom a koordinátorom celej lúpeže. Bez aktívnej účasti obv. W. V. by k lúpeži nikdy nedošlo, pretože odsúdení Q. a W. mentálne neboli schopní takúto lúpež zorganizovať. Potvrďuje to aj fakt, že iba W. V. sa podarilo si z lúpeže ponechať peniaze a iba on mal z lúpeže majetkový prospech.

Vzhľadom k vyššie uvedeným dôvodom navrhujem, aby dovolací súd dovolanie v zmysle § 392 ods. 1 Trestného poriadku zamietol".

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku a § 566 ods. 3 Trestného poriadku], osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na príslušnom súde (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), že obvinený pred jeho podaním využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku) a dospel k záveru, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 a nasl. Trestného poriadku.

Najvyšší poznamenáva, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené na nápravu akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých

najzávažnejších, mimoriadnych, procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku, pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštanca a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie odvolanie“.

Čo sa týka viazanosti dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku, k tomu treba poznamenať, že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Zjednodušene povedané, podstatné sú vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Trestného poriadku.

Z toho vyplýva, že v prípade, ak chybám vytýkaným v dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Trestného poriadku nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 Trestného poriadku a ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku.

Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolateľom podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku, ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný právne uplatniteľný dôvod dovolania, než ktorý dovolateľ uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku, dovolací súd dovolaniu vyhovie postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Trestného poriadku a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (viď k tomu bližšie uznesenie najvyššieho súdu, sp. zn. 2Tdo/30/2011, zo 16. augusta 2011, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012).

Najvyšší súd pre prehľadnosť stručne zrekapituluje procesný dej predchádzajúci podaniu dovolania.

Obžaloba na W. V. (a ďalších) bola podaná na Okresný súd Bardejov ešte za účinnosti predchádzajúceho Trestného poriadku. Rozsudkom Okresného súdu Bardejov, sp. zn. 2T/57/05, z 8. júna 2007 bol obvinený W. V. uznaný za vinného v bode 1/ zo spáchania trestného činu lúpeže formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 k § 234 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 a v bode 3/ z trestného činu krivej výpovede a nepravdivého znaleckého posudku podľa § 175 ods. 1 písm. a) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005. Podľa § 23 ods. 1 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 na verejnom zasadnutí 8. septembra 2010 odvolací súd trestnú vec vo vzťahu k menovanému obvinenému vylúčil na samostatné konanie (č. l. 789).

Následne sa už v trestnej veci proti obvinenému W. V. konalo v konaní proti ušlému (č. l. 911 - 912 + 1023 - 1026) a o jeho odvolaní Krajský súd v Prešove rozhodol rozsudkom, sp. zn. 3To/45/2010, z 27. novembra 2014 (č. l. 1027 - 1033 - rovnako ako v samotnom rozsudku napadnutom dovolaním obvineného).

Vzhľadom na skutočnosť, že v tom čase odsúdený W. V. bol dodaný do výkonu trestu odňatia slobody na základe Európskeho zatýkacieho rozkazu, pričom Vrchný súd v Prahe uznesením, sp. zn. 14To/16/2017, z 23. februára 2017 podmienil vydanie vyžiadanej osoby jej právom na vyslovenie

nesúhlasu s výkonom uloženého trestu a dosiahnutím nového trestného konania za jeho prítomnosti, Okresný súd Bardejov uznesením, sp. zn. 2T/57/2005, z 13. septembra 2017, po vyjadrení sa W. V., zrušil vyššie uvedený rozsudok odvolacieho súdu vo výroku o vine, treste a spôsobe jeho výkonu (č. l. 1197 - 1202), čím sa táto trestná vec dostalo znova do štádia rozhodovania o opravnom prostriedku tohto obvineného.

Krajský súd v Prešove preto opätovne vykonal nové konanie o odvolaní obžalovaného za jeho osobnej účasti a rozsudkom, sp. zn. 6To/43/2017, zo 17. januára 2018 (č. l. 1241 - 1247) rozhodol tak, že zrušil napadnutý rozsudok (Okresného súdu Bardejov, sp. zn. 2T/57/05, z 8. júna 2007) vo vzťahu k obvinenému W. V. vo výroku o vine týkajúci sa skutkov uvedených pod bodmi 1/ a 3/ a vo výroku o treste a zmieneného obvineného uznal za vinného zo spáchania trestného činu lúpeže formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 k § 234 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005.

K dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Jednou zo základných zásad trestného konania je aj zásada práva na obhajobu, vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 9 Trestného poriadku. Právo na obhajobu je zakotvené v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, v čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a tiež v čl. 6 ods. 3 písm. b), písm. c), písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“). Právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého procesu, keďže zabezpečuje aj rovnosť zbraní medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom na druhej strane. Zmyslom tohto práva je zaručiť ochranu zákonných záujmov a práv osoby, proti ktorej sa konanie vedie, pretože bezchybné rešpektovanie práva na obhajobu je dôležitým predpokladom vydania zákonného a spravodlivého rozhodnutia.

Zásada práva na obhajobu vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutým prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšom meradle je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistenie pravdy. Podľa názoru dovolacieho súdu právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany.

Vyššie opisovaná zásada obsahuje tri relatívne samostatné práva obvineného:

- právo obhajovať sa osobne, alebo
- právo obhajovať sa za pomoci obhajcu podľa vlastného výberu, alebo
- právo na bezplatnú pomoc obhajcu, ako obvinený nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu a vyžadujú to záujmy spravodlivosti.

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo o sebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o

zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby.

Takéto pochybenie dovolací súd v konaní nezistil, teda nemožno zaujať stanovisko, že došlo k porušeniu práva na obhajobu obvineného W. V. zásadným spôsobom, a teda k takej skutočnosti, ktorá sama o sebe znamená naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Napriek tomu sa dovolací súd zaoberal aj konkrétnymi námietkami, ktoré v rámci tohto dovolacieho dôvodu menovaný uviedol v písomných dôvodoch dovolania.

Obvinený vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku argumentoval vecne (nie však relevantne), že bolo porušené jeho právo na obhajobu tým, že rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 6To/43/2017, zo 17. januára 2018 postráda náležité odôvodnenie, a tým že nemal nikdy možnosť prehlásiť, že s výkonom uloženého trestu nesúhlasí a dosiahnuť, aby sa v potrebnom rozsahu znova konalo trestné konanie za jeho prítomnosti tak, ako to uložilo uznesenie Vrchného súdu v Prahe, sp. zn. 14To/16/2017, z 23. februára 2017.

Pokiaľ ide o rozporované nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, s tým sa najvyšší súd nemohol stotožniť.

Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia spočíva v troch nasledujúcich a vzájomne sa dopĺňajúcich rovinách:

- a) je korelátom práva účastníka konania prednášať návrhy, argumenty námietky, aby na tieto dostal od súdu náležitú odpoveď,
- b) predstavuje jednu zo záruk, že „výkon spravodlivosti“ (justice in procedural effect, resp. justice in action) nie je arbitrárny (svojoľný), nepriehľadný a že rozhodovanie verejnej moci je kontrolované verejnosťou,
- c) vytvára predpoklad pre účinné uplatnenie opravných prostriedkov, ktoré má strana konania k dispozícii.

Napriek nespornému významu vyššie rozvedeného práva na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia nejde o právo absolútne. Povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie nemožno interpretovať v tom zmysle, že by zahŕňalo podrobnú odpoveď na každý argument strany konania (Van de Hurk v. Holandsko, resp. Ruiz Torija v. Španielsko).

Podstatou práva na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia je povinnosť súdu vyhodnotiť a v odôvodnení rozhodnutia zareagovať na hlavné námietky účastníka konania (Donadze v. Gruzínsko) a riadne posúdiť tvrdenia, argumenty a dôkazy predložené stranou konania (opätovne vid' napr. Van de Hurk v. Holandsko). Na podklade takéhoto postupu súdu je následne možné kvalifikovaným spôsobom posúdiť, či bolo konanie ako celok spravodlivé. Mlčanie odvolacieho súdu ohľadom zákonnosti odmietnutia vykonania dôkazov navrhnutých obvineným odporuje myšlienke spravodlivého procesu (Krasulya v. Rusko).

Na splnenie požiadavky na spravodlivý proces, obvinený a samozrejme aj verejnosť musia byť schopní pochopiť verdikt súdu, ktorý bol daný - to je zásadnou poistkou proti svojoľli (Taxquet v. Belgicko). V nadväznosti na to je úlohou súdu, aby sa jasným, právne korektným, no najmä zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými právnymi a skutkovými okolnosťami, ktoré tvoria podklad jeho rozhodnutia z hľadiska právneho významu (IV. ÚS 14/07).

Odvolací súd vo svojom rozsudku zrozumiteľne, dostatočne a presvedčivo vysvetlil, svoje skutkové i právne závery. Ponúkol podrobný exkurz „minulosti“ predmetnej trestnej veci, venoval náležitú pozornosť predchádzajúcemu rozhodovaniu vo veci, s odkazom aj na skoršie rozhodnutie Krajského súdu v Prešove pod sp. zn. 3To/45/2010, z 27. novembra 2014, na stranách 7 až 9 odôvodnenia rozsudku učinil podrobný rozbor dôkazného stavu, vyhodnotil vykonané dôkazy, ozrejmil skutkové

závery a vysvetlil svoje právne závery. Na stranách 12 až 14 rozsudku sa, podľa názoru najvyššieho súdu, dostatočným a zrozumiteľným spôsobom venoval odvolacím argumentom obvineného Obvinený tak dostal odpovede na všetky pre vec podstatné a rozhodné skutočnosti. Námietku nedostatočného odôvodnenia súdneho rozhodnutia preto najvyšší súd neprijal.

Čo sa týka okolnosti, že obvinený „nikdy nemal možnosť prehlásiť, že s výkonom uloženého trestu nesúhlasím a dosiahnuť toho, aby sa v potrebnom rozsahu znova konalo trestné konanie v mojej prítomnosti" k tomu dovolací súd poznamenáva. Vrchný súd v Prahe, v konaní o európskom zatykači, uznesením, sp. zn. 14To/16/2017, z 23. februára 2017 (č. l. 1127 - 1152) podmienil vydanie vyžadanej osoby jej právom na vyslovenie nesúhlasu s výkonom uloženého trestu a dosiahnutím nového trestného konania za jeho prítomnosti. To sa aj stalo.

Okresný súd Bardejov po vydaní obvineného W. JF. z cudziny do Slovenskej republiky a po jeho vyjadrení (č. l. 1192), uznesením, sp. zn. 2T/57/2005, z 13. septembra 2017 (1197 - 1202) zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove pod sp. zn. 3To/45/2010, z 27. novembra 2014 vo výroku o vine, treste a spôsobe jeho výkonu, čím sa táto trestná vec dostala znova do štádia rozhodovania o opravnom prostriedku tohto obvineného. Postup podľa § 362 ods. 1 Trestného poriadku bol dodržaný, bola splnená podmienka § 9 ods. 4 Zákona o európskom zatykacom rozkaze, a tak bola splnená výhrada jeho vydania z Českej republiky. Odvolací súd preto opätovne vykonal nové konanie o odvolaní obžalovaného za jeho osobnej účasti a rozhodol rozsudkom, sp. zn. 6To/43/2017, zo 17. januára 2018 (č. l. 1241 - 1247). S ohľadom na uvedené tento argument obvineného najvyšší súd neprijal.

Za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Ak by záver súdu o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu. Najvyšší súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy aj ich hodnotenie súdmi nižších stupňov. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, upravovať alebo meniť iba súd odvolací (§ 322 ods. 3 a § 326 ods. 5 Trestného poriadku).

Ak by však aj podľa vyššie uvedených kritérií išlo o porušenie práva na obhajobu, bolo by potrebné posúdiť, či toto právo bolo porušené zásadným spôsobom, a to v závislosti na tom, či by porušenie práva na obhajobu mohlo vyvolať odlišné rozhodnutie vo veci samej.

Zistenie skutku súdom na podklade dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Taktiež všetky ostatné práva, ktoré sú vyjadrením práva na obhajobu a podmienky na spoľahlivé zistenie objektívnej pravdy boli v predmetnej veci riadne zabezpečené.

Zo zmieneneho vyplýva, že v trestnej veci obvineného nemožno dospieť k záveru o tom, že by bol naplnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom, musí byť z obsahu spisu zrejmé a porušenie zákona by malo svojou povahou a

závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku.

Z uvedeného logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku len vtedy, ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukáže takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere („solely or to a decisive extent“) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa v predmetnej veci nestalo (pozri Mariana Marinescu v. Rumunsko - rozsudok ESĽP z 2. februára 2010, Emen v. Turecko - rozsudok ESĽP z 26. januára 2010, Van Mechelen a ďalší v. Holandsko - rozsudok ESĽP z 23. apríla 1997, Visser v. Holandsko - rozsudok ESĽP zo 14. februára 2002, Al-Khawaja a Tahery v. Spojené kráľovstvo - rozsudok ESĽP z 15. decembra 2011 a ďalšie).

V rámci dovolaní iniciovaného prieskumom odôvodneného dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže najvyšší súd preskúmať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku), či jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania, najvyšší súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Najvyšší súd dopĺňa, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku - „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom“ a jeho zrkadlové znenie - „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré boli súdom vykonané nezákonným spôsobom“, nemožno vykladať v rozpore s jeho logickým i materiálnym významom a účelom (je založené na dôkazoch) tak, že pôjde o prípady, keď súd dôkaz nevykonal. Súd nie je povinný vykonať dôkazy, ktoré strany nenavrhli a tiež nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale súd ich nepovažuje za rozhodné a dôležité pre spravodlivé rozhodnutie (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku, § 2 ods. 10 Trestného poriadku, § 2 ods. 11 Trestného poriadku) a napokon súd nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale „neskoro“ (§ 240 ods. 3 druhá veta Trestného poriadku), alebo neprejavili reálnu snahu o ich vykonanie (§ 240 ods. 4 tretia veta Trestného poriadku).

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže byť naplnený len vtedy, ak súd vykonal dôkazy nezákonným spôsobom tzn., že pri ich vykonávaní (ale aj získaní v prípravnom konaní) bol porušený zákon. Preto platí, že nevykonanie dôkazu súdom nie je možné považovať za okolnosť odôvodňujúcu existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, nakoľko iba opačný postup súdu - vykonanie dôkazu nezákonným spôsobom môže naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Nevykonanie (arbitrárne), pre spravodlivé rozhodnutie známeho a dôležitého, významného či rozhodného dôkazu súdom, môže však byť dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, pretože posúdenie rozsahu (ne)vykonaných dôkazov je otázkou skutkovou a nie právnou. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. S ohľadom na to nemôže argumentácia dovolateľa, ktorým nie je minister spravodlivosti, o nevykonaní navrhnutého dôkazu súdom zodpovedať dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c), resp. písm. g) Trestného poriadku.

Vyslovený záver v plnom rozsahu zodpovedá doterajšej aplikačnej praxi i judikatúre Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o nemožnosti preskúmania správnosti a úplnosti skutkových zistení súdmi v

pôvodnom konaní, s výnimkou prieskumu ich rozhodnutí uvedeným spôsobom z podnetu dovolania podaného ministrom spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Pokiaľ tak neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení súdmi v pôvodnom konaní dovolací súd nemôže preskúmať v rámci dovolateľom (obvineným alebo generálnym prokurátorom) uplatneného dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, nemožno takéto „skutkové“ preskúmanie rozhodnutí súdov v pôvodnom konaní dosiahnuť (a vo svojej podstate obchádzať) prostredníctvom uplatnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c), resp. písm. g) Trestného poriadku, konkrétne uplatnením dovolacej námietky spočívajúcej v tom, že v pôvodnom konaní nebol vykonaný konkrétny dôkaz, ktorý však podľa subjektívneho hodnotenia dovolateľa vzhľadom na jeho význam (dôležitosť) vykonaný byť mal.

Posúdenie dôležitosti (významu) konkrétneho dôkazu totiž nie je možné bez komplexného vyhodnotenia dôkazného stavu na podklade rozsahu a kvality procesu dokazovania vykonaného súdmi v pôvodnom konaní, ktorého výsledkom je nimi zistený skutkový stav, v konečnom dôsledku odzrkadlený v tzv. skutkovej vete výroku o vine obvineného.

Záver o dôležitosti (významu) takého dôkazu preto logicky nie je možný bez primárneho posúdenia otázky náležite zisteného skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku, ktorý je zase výsledkom procesu hodnotenia dôkazov podľa kritérií upravených v § 2 ods. 12 Trestného poriadku, z ktorého obsahu je navyše nepochybné, že žiadny dôkaz v trestnom konaní nemožno posudzovať izolovane od iných, v danej veci zabezpečených, resp. vykonaných dôkazov.

Vyššie uvedený záver tak zohľadňuje systematickú prepojenosť jednotlivých dovolacích dôvodov upravených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku, ich vzájomné vzťahy a obsahovú nadväznosť, v posudzovanom prípade medzi dovolacími dôvodmi upravenými v tomto ustanovení pod písmenami c) a i) a na vetu za bodkočiarkou v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku logicky nadväzujúci ako jediný možný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku obvinený nič bližšie neuviedol, namietal len nezákonné dôkazy, ktoré mali byť voči nemu použité, majúc na mysli výpovede spoluobvinených V. Q. a B. W., ktorí v konaní nikdy nevypovedali ako svedkovia.

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že v tej istej veci a v tom istom konaní nemôže byť obvinený (spoluobvinený) vypočutý v dvoch procesne rozdielnych postaveniach (ako obvinený a zároveň ako svedok, a to ani vo vzťahu k inému spoluobvinenému). Postavenie obvineného je nezlučiteľné s postavením svedka v jednom a v tom istom konaní. Iná situácia nastane napríklad vtedy, ak niektorý zo spoluobvinených je vylúčený zo spoločného konania na samostatné konanie. Za takej situácie už nefiguruje v pôvodnej veci ako obvinený, a preto môže byť vypočutý v inej veci, vo veci iných spoluobvinených ako svedok. To ale nie je tento prípad.

V konaní pred súdom prvého stupňa sa vykonávalo spoločné konanie proti všetkým obvineným. K vylúčeniu obvineného V. na samostatné konanie došlo až v odvolacom konaní 8. septembra 2010 (č. l. 787). Po márnej snahe krajského súdu o zabezpečenie účasti obvineného V. na odvolacom konaní, trvajúcej od 4. októbra 2010 až do 20. júla 2012 (č. l. 840 - 910), rozhodol krajský súd vo vzťahu k obvinenému V. o konaní proti ušlému (č. l. 911 - 912), pretože hoci menovaný uviedol adresu v cudzine, kde sa mal zdržiavať, súdne zásielky ale nepreberal. Takýto postup krajského súdu posúdil najvyšší súd ako štandardný a správny.

V ďalšom konaní pred krajským súdom (po vydaní obvineného V. z Českej republiky a za jeho prítomnosti na verejnom zasadnutí 17. januára 2018 - č. l. 1235 - 1238) odvolací súd nevykonával dokazovanie k podstatným okolnostiam, pričom stále konal o odvolaní menovaného. Na odvolacom súde - v rámci konania o odvolaní, nie je nevyhnutné „prepočúvať bývalých“ spoluobvinených ako svedkov. Navyiac platí, že ak by aj boli vypočutí ako svedkovia, mohli by o svojej trestnej činnosti (a teda aj o

trestnej činnosti obvineného W. V.) klamať - R 25/1969, R 39/1970 bez toho, aby boli trestne postihnutelní za spáchanie trestného činu krivej výpovede a krivej prisahy podľa § 346 Trestného zákona.

Krajský súd mal tak k dispozícii na posúdenie a hodnotenie výpovede spoluobvinených W. a Q. získané zákonným spôsobom a zákonným spôsobom vykonané pred súdom prvého stupňa. Preto nie je možné vysloviť, že by výpovede menovaných spoluobvinených boli nezákonnými dôkazmi a ani to, že by výrok o vine bol opretý o nezákonné dôkazy.

Nejde o porušenie práva na obhajobu, ak súd nevyhovie dôkazným návrhom obhajoby z dôvodu, že skutkový stav považuje za zistený v dostatočnom rozsahu pre rozhodnutie. Nevykonanie prípadne ďalších dôkazov (napr. výsluchy svedkov) nenaplnia dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) a ani písm. g) Trestného poriadku. Za istých okolností môže ísť o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, čo ale nie je tento prípad, a to aj preto, lebo dovolanie nebolo podané ministerkou spravodlivosti. Tento záver sa týka aj argumentu dovolateľa ohľadom nevykonania konfrontácie medzi ním a spoluobvinenými znásobený aj reálnou nemožnosťou konfrontáciu vykonať, keď všetci obvinení na hlavnom pojednávaní konanom 24. januára 2007 odmietli vypovedať (č. l. 475).

Z uvedeného vyplýva, že v trestnej veci obvineného nemožno dospieť k záveru o tom, že by bol naplnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, a preto aj v tejto časti dovoláciu argumentáciu obvineného najvyšší súd odmietol ako nedôvodnú.

Pokiaľ obvinený namietol, že: „V obidvoch rozsudkoch Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 3To/45/2010, ako aj, sp. zn. 6To/43/2017, sa uvádza vo výrokovej časti, že sa rozhodovalo o odvolaní proti rozsudku Okresného súdu Bardejov zo 6. júna 2007. Obidva rozsudky a rozhodnutia Krajského súdu v Prešove nerozhodovali o odvolaní voči rozhodnutiu z 8. júna 2007, ale voči rozhodnutiu Okresného súdu Bardejov, ktoré logicky muselo mať dátum neskorší, ako bol vydaný zrušujúci rozsudok, sp. zn. 3To/95/07, z 8. septembra 2010, t. j. po 8. septembri 2010", k tomu najvyšší súd na vysvetlenie poznamenáva.

Rozsudkom Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 3To/95/2007, z 8. septembra 2010 (č. l. 790 - 796) došlo k zrušeniu rozsudku Okresného súdu Bardejov, sp. zn. 2T/57/2005, z 8. júna 2007 len v časti týkajúcej sa obvineného B. W., nie však v časti týkajúcej sa obvineného W. V. Rozsudok Okresného súdu Bardejov, sp. zn. 2T/57/2005, z 8. júna 2007 tak zostal v platnosti vo vzťahu k obvinenému V., a preto už nenasledovalo žiadne iné konanie - dokazovanie Okresného súdu Bardejov a ani žiadny iný rozsudok (s neskorším dátumom) tohto súdu vo vzťahu k obvinenému V.. Preto platí, že krajský súd stále konal len o odvolaní menovaného podanom proti rozsudku Okresného súdu Bardejov, sp. zn. 2T/57/2005, z 8. júna 2007. Uvedenú námietku najvyšší súd posúdil len ako nedorozumenie zo strany dovolateľa.

Nakoľko najvyšší súd nezistil naplnenie dôvodov dovolania namietaných obvineným rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.